

dání exekučního titulu již existující, i na podnájem, jenž snad teprve bude sjednán. Správnost tohoto právního názoru vyplývá jak z důvodů exekučního titulu, najmě z toho, že byla v exekučním titulu určena doba k plnění čtyř neděl, čehož by zajisté nebylo zapotřebí, kdyby se exekuční titul netýkal podnájemních poměrů již tu jsoucích a vyžadujících delší dobu ke zrušení, t. j. ke zproštění nájemního předmětu z těchto poměrů. Účelem exekuční žádosti jest zrušení, odklizení trvajících podnájmu, jakž vychází zejména z toho, že exekuční žádost uvádí v tomto ohledu, že povinná strana má i na dále podnájemníky a že dala část bytu do podnájmu. Avšak tento účel exekuční žádosti není kryt exekučním návrhem; neboť exekuční návrh omezuje se na to, by byla povolena vymáhající straně exekuce k vydobytí »předmětného opomenutí« (behufs Erwirkung der in Rede stehenden Unterlassung). Exekuční návrh žádá tudíž jen opomenutí, nikoliv zrušení trvajících poměrů. Rekursní soud, chtěje tuto vadu napravit, vsunul do povolení exekuce příkaz, by povinná strana do osmi dnů byt zbavila podnájemníků. Právem vytýká povinná strana v dovolacím rekursu, že vymáhající strana nežádala o vydání tohoto příkazu a že proto nebyl soud oprávněn vydati tento příkaz. Z toho vyplývá, že účel exekuční žádosti není kryt exekučním návrhem; dále však vyplývá z exekuční žádosti, že exekuční návrh není kryt ani tvrzením v exekuční žádosti. Neboť, jak bylo již shora uvedeno, zní exekuční titul i na odklizení trvajících podnájemního poměru i na opomenutí pro budoucnost. Tvrzení exekuční žádosti čelí ke zrušení podnájemního poměru, návrh exekuční žádosti však na opomenutí. Hledíc ke tvrzení exekuční žádosti, není tudíž příslušného návrhu a hledíc k exekučnímu návrhu, není příslušného tvrzení v exekuční žádosti. Exekuční žádost nevyhovuje tudíž podmínkám § 54 ex. ř. Z těchto důvodů bylo dovolacímu rekursu vyhověti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 10800.

Zažalovány-li jen úroky, řídí se věcná příslušnost výši zažalovaných úroků, nikoliv výši jistinné pohledávky.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 382/31.)

Žalobu o zaplacení úroků 1.100 Kč zadal žalobce na okresním soudě. K námitce věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, maje za to, že zažalovaná pohledávka jest úrokovou pohledávkou z jistiny převyšující 5.000 Kč a že proto pro ocenění předmětu sporu jest rozhodná výše jistinné pohledávky. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepříslušnosti. D ů v o d y: Rekursu nelze upříti oprávnění. S prvním soudem jest sice souhlasiti v tom, že soud, jenž má rozhodovati o zažalované úrokové pohledávce, musí zjistiti jsoucnost a výši hlavní pohledávky, jež podle žalobcova přednesu činí 92.590 Kč, není však správné, že se tím stává i hlavní pohledávka předmětem sporu.

Nejsou-li úroky jistinné pohledávky zažalovány společně s ní, nýbrž samostatně, jest úroková pohledávka pohledávkou samostatnou. Ostatně může tkvít ve zvláštním právním důvodu, na př. v úmluvě, jež zavazuje dlužníka k placení úroků, v protiprávním jednání podle § 1333 obč. zák. a pod. Tato samostatnost úrokové pohledávky má však v zápětí, že, byla-li zažalována, řídí se hodnota sporu, rozhodná pro věcnou příslušnost, jen výši zažalovaných úroků, a nikoliv výši zbývajících jistinné pohledávky. Tento názor sdílí i nejvyšší soud v rozhodnutí čís. sb. 8795, jež poukazuje k rozhodnutí Gl. U. n. ř. 7691. Soud musel by zjišťovati jistou a výši jistinné pohledávky, i kdyby úroková pohledávka byla zažalována teprve po zaplacení jistiny, v kterémžto případě nelze o tom pochybovati, že pro ocenění předmětu sporu nebyla by rozhodná již zaniklá jistinná pohledávka, nýbrž výlučně výše úrokové pohledávky. Ani v onom ani v tomto případě nezjišťuje se jistinná pohledávka v rozsudečném výroku, nýbrž soud má v rozsudečných důvodech jen udati, zda a pokud pokládá jistinnou pohledávku za prokázanou, a z toho pak činiti důsledky co do zažalované úrokové pohledávky. Okresní soud však může i jinak rozhodovati v rozsudku o nároku převyšujícím 5.000 Kč na př. při mezitimním určovacím návrhu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalované a první soud přehlédly, že se předpis druhé věty § 55 j. n. vztahuje na spory, v nichž se žádá žalobou část jistinné pohledávky, čemuž v tomto případě tak není. Rozhodnutí rekursního soudu odpovídá stavu věci a zákonu a stačí odkázati na jeho odůvodnění.

Čís. 10801.

Ručení hostinského podle § 970 obč. zák.

Stodola, patřící hostinskému, není místem, určeným vůbec k tomu, by si hosté přijatí hostinským na byt ukládali do ní automobily.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Rv I 722/30.)

Žalobcovo auto bylo postaveno ve stodole žalovaného hostinského. Zatím, co žalobce spal, odjely třetí osoby autem a za jízdy je rozbily. Žaloba majitele auta proti hostinskému o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle § 503, čís. 2 a 4 c. ř. s., ale jeho dovolání není oprávněné. Svůj nárok opírá žalobce v dovolání již jen o ručení hostinského podle § 970 obč. zák. Pro rozhodnutí o něm stačí zkoumati, lze-li žalobcův automobil